ſüddamelikko ſõbrusse ſees ellanud, nenda tahhame ka eddespiddi õnſaste issekeskis ellada. Ewa Pea langes Peetri kaenla peäle ja ei lausund sannagi. Pärrast ütles temma: Wõtta ennesele omma nouga aega; minna ollen üsna waene rahha polest, ja sinna rikkas; sest ei passi mete mitte ühte. Jätta mind teniaks tüdrukuks seie, ja te sinna nenda kui sinno wannewad tahtwad. Jummal hoidko, et minno sü lähbi sinno wannematte nou saaks rikkutud. — Armas hing, ütles siis Peter, eks sa ei tea mitte, kui wägga armas sa ollid minno emma melest? Weel eile ta räkis süddamelikkult sinnust, ja iggatses, et saaksin sind jälle üllesleida. Temma ei tahha ei ühtegi kuulda issa noust. Ei, ei! siin seisame Jummala silmade ees, ja minna küssin tõsisse melega, kas tahhad minno armsaks truiks naeseks sada? — Allandlikkult ja täiest süddamest wastas Ewa: Jah Jummala nimmel, kui muud ühtegi ei seisa se wasto. — Sel wisil sai nende armastusse seädus kindlaks.

Agga mis nemmad nüüd weel issekeskis kõnnelesid, ei putu meise siin mitte; sest kes kalendri luggejatte hulgast ei peaks teädma, mis jut se on, mis need teine teisega aiawad, kes praego peigmehheks ja prudiks on sanud?

Peter sai kermeste kui lind pool õ aial koio, sest südda olli mõnnusal wisil kergitud. Panni immeks, kui näggi, et emma kambris weel tuld põlles. Agga kust sellele unni tulleks, kes kibbedat murret kandis süddames? Olli mehhe käest täieste teäda sanud, mis asja pärrast isseärranes Peter olli issast wäljaläkkitud sanud, ja se kippitas emma meelt. — Woeg astus järsko emma kambrise, wiskas ennast ümber temma kaela, wallas süddant emma süddamesse, ja räkis keik ülles, mis temma ja Ewa wahhel olli sündinud. Kui maggus jut otsas olli, said emma süddamelikkud õnnistamisse poia jäuks; ja siis aias emma tedda maggama. Emmale unni ei tulnud nüüd jälle rõmo pärrast mitte woõraks.